

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: la transmissió de la fe (9)

No és pas una barbaritat que uns pares diguin al seu fill: «Volem que creguis en Jesucrist, perquè desitgem de tot cor que esdevinguis plenament persona humana». Al meu parer, fins i tot ho hem de dir i ho hem de saber explicar.

Donem per suposat que el fill, com tothom, desitja ser feliç. I si és jove, potser amb un deler que el porta a l'inconformisme, volent cremar etapes del normal desenvolupament humà. Pot entendre també, encara que no en sigui conscient, que la felicitat vingui d'assolir i viure tot allò que el seu ésser persona necessita i busca. Aleshores, el que els pares volen dir-li és que Jesucrist, el tracte amb Ell i l'intent d'ésser com Ell, és la satisfacció de totes les necessitats i tots els anhels de la seva persona. Per tant la seva felicitat.

Així ho diu l'encíclica *Caritat en la Veritat*, recordant el Concili Vaticà II:

L'evangeli és un element fonamental del desenvolupament perquè, en ell, Crist, «en la mateixa revelació del misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home a l'home mateix» (núm. 18).

Només si pensem que se'ns ha cridat individualment i com a comunitat a formar part de la família de Déu com a fills seus, serem capaços de forjar un pensament nou i treure noves energies al servei d'un humanisme íntegre i veritable. Per tant, la força més poderosa al servei del desenvolupament és un humanisme cristià (núm. 78)

Creure per a ésser feliç. Transmetre la fe, per tal d'encomanar felicitat.

Voldríem que tothom entengués aquest missatge, creients i no creients. Quins obstacles hi ha per fer-ho entendre? D'antuvi, un de ben difícil: que qui escolti no sigui conscient de quines són les necessitats i els anhels reals (autèntics) de la seva persona i, per tant, que no arribi a sospitar quina seria la felicitat veritable. Per això diem que en la transmissió de la fe, cal sempre un moment —normalment previ— de desvetllament, d'obrir els ulls, d'adonar-se de quina és la veritable realitat humana. Malauradament, en general, amb paraules soles no aconseguim fer aquest pas o provocar-lo en qui ens escolta; tantes vegades és la vida mateixa l'encarregada d'obrir els ulls, mitjançant crisis, entrebancs i fracassos. Tant de bo ens desvetllessin tan fàcilment els triomfs, els èxits i els goigs humans.

—No impedeix la fe el desig d'ésser feliç, ans al contrari n'és la condició.

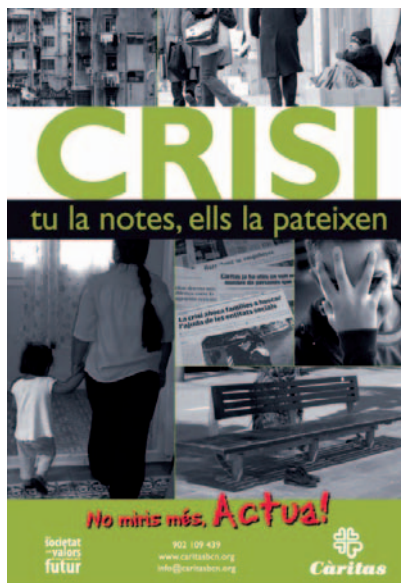
—No impedeix la fe la recerca de la felicitat, sinó l'error en identificar-la i en triar el camí per assolir-la.

—No impedeix la fe valorar tot allò humà i gaudir de la vida, sinó la resignació a no demanar i buscar més.

Hom pensa què li passava pel cap a Jesús quan a la muntanya cridava insistentment a la multitud: «Benaürats..., feliços...» (Mt 5,1ss.) Però si només hagués dit això..., hauria tingut un èxit com el de la propaganda que ens arriba farcida de promeses. El que resultava incomprendible i, fins i tot, escandalós era la segona part de les seves frases.

Nosaltres mirem d'entendre-ho una mica més i, en tot cas, diem ben convençuts: «amic meu, feliç tu, si creus en Ell».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

morzat. Per això, davant del Nadal, aquesta institució ens fa a tots una crida a la solidaritat, amb aquest lema: «Crisi: tu la notes; ells la pateixen. No miris més, actual!».

GLOSSA

En marxa... seguim-lo!

Un grup nombrós de nois i noies s'està preparant per a la confirmació. Un dels catequistes exposa el tema. En la seva reflexió vol respondre a la pregunta: què és ser cristià? Diu: un cristià no és millor persona que els altres, no sempre és coherent. «Mentre se n'anava, Jesús veié tot passant un home que es deia Mateu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué: "Segueix-me." Ell s'aixecà i el va seguir» (Mt 9,9).

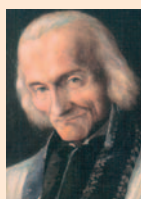
El cristià no té totes les respostes a les grans preguntes que la vida formula. En ocasions, el dubte l'envaïx i se sent feble, petit, desvalgut. Un bon itinerari de fe és aquell que t'acaba tancant la boca i t'obre a l'Esperit perquè la qüestió no és tenir respostes, sinó fe. Així, tots podem fer camí vers el Regne perquè és per a tots. Ens podem obrir a la seva irrupció i acollir el do de la fe. El cristià és algú que està en moviment, inquiet, que no ha trobat, que cerca mogut per la fe. «Un jove anà a trobar Jesús i va preguntar-li: "Mestre, quina cosa bona haig de fer per obtenir la vida eterna?"» (Mt 19, 16). El cristià s'atreveix a pensar diferent, a sortir fora del corrent habitual, a tenir opinió pròpia per l'impuls de l'Esperit. Els deixebles van darrera de Jesús, encara que no entenen gaire què els diu i allò que fa. L'acompanyen sense saber on els conduirà,

captivats per la seva persona. «Ells li digueren: "Rabí —que vol dir 'mestre'—, on t'estàs?!" Els respon: "Veniu i ho veureu." Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia» (Jn 1,38-39).

Jesús és la referència definitiva, en Ell hi ha camí, veritat i vida com no n'hi ha en cap altre lloc. «Pere li respongué: "Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna"» (Jn 6,68). El desànim, la foscor, la injustícia, la mort... no tenen la darrera paraula. «Sé de qui m'he fiat» (2Tm 1,12). Hem conegut Jesús, en qui confiem, mitjançant testimonis, persones concretes que pel seu estil de vida mostren alguna cosa que és veritable, autèntica, que val la pena. Un estil de vida que neix de la fe però que té conseqüències en la vida. Hem de saber donar raó de la nostra fe, d'allò que creiem, amb paraules i amb el nostre ser. La fe té a veure amb el cap, donar raó de la nostra esperança; amb el cor i on el posem; amb la butxaca i els principis que ens guien i com compartim; amb la sexualitat i com estimem... Un bon camí el del catequista: coneixement d'un mateix, deixar-se portar per l'Esperit, els ulls fits en Jesús i en Ell, les respostes que repercuteixen en la vida i en la relació amb els altres.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ No tots podem donar grans almoines als pobres, fer-nos religiosos, o retirar-nos a la Trapa, al desert... però tots podem estimar Déu de tot cor. És quelcom molt bonic tenir un cor i, encara que sigui petit, poder-lo fer servir per estimar Déu.

▶ No todos podemos dar grandes limosnas a los pobres, hacernos religiosos, retirarnos a la Trapa, al desierto... pero todos podemos amar a Dios de todo corazón. Es algo hermoso tener un corazón y, aunque pequeño, poderlo utilizar para amar a Dios.

(Cura de Ars, *Su pensamiento, su corazón*. Barcelona 1994)

DIUMENGE II D'ADVENT

▶ Lectura del llibre de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva esplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriósament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins als boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

▶ Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho creïem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,4-6.8-11)

Germans, sempre que prego per vosaltres, la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entrañable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

▶ Evangeli segons sant Lluc (Lc 3,1-6)

L'any quinçè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà, ho era d'itúrea i de la regió de Traconítida i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats.

Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu».

▶ Lectura del libro de Baruc (Ba 5,1-9)

Jerusalén, despójate de tu vestido de luto y aflicción y vístete las galas perpetuas de la gloria que Dios te da, envuélvete en el manto de la justicia de Dios y ponte en la cabeza la diadema de la gloria del Eterno, porque Dios mostrará tu esplendor a cuantos viven bajo el cielo. Dios te dará un nombre para siempre: «Paz en la justicia» y «Gloria en la piedad». Ponte en pie, Jerusalén, sube a la altura, mira hacia el oriente y contempla a tus hijos, reunidos de oriente a occidente a la voz del Santo, gozosos invocando a Dios. A pie se marcharon, conducidos por el enemigo, pero Dios te los traerá con gloria, como llevados en carroza real.

Dios ha mandado abajarse a todos los montes elevados y a las colinas encumbradas, ha mandado llenarse a los barrancos hasta allanar el suelo, para que Israel camine con seguridad, guiado por la gloria de Dios. Ha mandado al bosqueje y a los árboles aromáticos hacer sombra a Israel. Porque Dios guiará a Israel con alegría a la luz de su gloria, con su justicia y su misericordia.

▶ Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 1,4-6.8-11)

Hermanos: Siempre que rezo por todos vosotros, lo hago con gran alegría. Porque habéis sido colaboradores míos

en la obra del Evangelio, desde el primer día hasta hoy. Ésta es mi convicción: que el que ha inaugurado entre vosotros una empresa buena la llevará adelante hasta el día de Cristo Jesús.

Testigo me es Dios de lo entrañablemente que os echo de menos, en Cristo Jesús. Y ésta es mi oración: que vuestro amor siga creciendo más y más en penetración y en sensibilidad para apreciar los valores. Así llegaréis al día de Cristo limpios e irreprochables, cargados de frutos de justicia, por medio de Cristo Jesús, a gloria y alabanza de Dios.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 3,1-6)

En el año quince del reinado del emperador Tiberio, siendo Poncio Pilato gobernador de Judea, y Herodes virrey de Galilea, y su hermano Felipe virrey de Itúrea y Traconítide, y Lisania virrey de Abilene, bajo el sumo sacerdocio de Anás y Caifás, vino la palabra de Dios sobre Juan, hijo de Zacarías, en el desierto.

Y recorrió toda la comarca del Jordán, predicando un bautismo de conversión para perdón de los pecados, como está escrito en el libro de los oráculos del profeta Isaías: «Una voz grita en el desierto: Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos; elévense los valles, desciendan los montes y colinas; que lo torcido se enderece, lo escabroso se iguale. Y todos verán la salvación de Dios.»

Sant Joan Baptista, pintura l'Alvise Vivarini (1445-1505). Museu Thyssen-Bornemisza, Madrid

COMENTARI

Prepareu el camí del Senyor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns:** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26 □ **dimarts:** Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38 ■ **dimercres:** Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30 ■ **dijous:** Is 41,13-20 / Sl 144 / Mt 11,11-15 ■ **divendres:** Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19 ■ **dissabte:** Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 17,10-13 ■ **diu-menge** vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.): So 3, 14-18a / Is 12,2-6 / Fl 4,4-7 / Lc 3, 10-18.

L'acclamació del salm responsorial «És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!» condensa en certa manera la litúrgia d'aquest segon diumenge d'Advent, que es pot definir com un cant de joia. Baruc, el secretari del profeta Jeremies, anuncia un missatge de consolació i esperança per a Jerusalem: enmig de les runes d'una ciutat destruïda i deserta, la vida i la felicitat encara són possibles. En la carta als Filipencs, Pau prega amb joia perquè l'Evangeli es difongui cada dia més «a glòria i lloança de Déu». En l'Evangeli de Lluc, Joan Baptista proclama la salvació universal: «Tothom veurà la salvació de Déu». Es tracta doncs d'un mis-

satge joios que els cristians de vegades no sabem transmetre.

Després d'enquadrar-la històricament sense estalviar-nos cap detall (menciona el nom de l'emperador, dels governadors i procuradors romans a més del pontificat d'Annàs i de Caifàs), l'Evangeli ens narra la predicació de Joan Baptista. Bo i anticipant la predicació de Jesús, l'últim profeta predica un baptisme de conversió per al perdó dels pecats. Inspirant-se en les profecies antigues, ens parla del sentit profund de la història, que podríem resumir així: hi ha un camí que, més enllà del temps i l'espai, condueix a la salvació que Déu ens ha ofert en Jesús.

Ara bé, què vol dir un baptisme de conversió? Es tracta d'invertir la marxa, de caminar d'una manera diferent a la d'abans; es tracta de canviar el cor, els pensaments i les accions per tal que el Senyor pugui trobar acollida en les nostres vides. Amb altres paraules, es tracta de canviar de mentalitat, de pensar rectament i en profunditat, de saber discernir allò que més ens convé en cada situació. Només així els cristians, sense ignorar els terrenys tortuosos i els camins escabrosos, podem viure amb joia, anunciar la bona notícia i assolir la meta desitjada, «el dia del Senyor».

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Abraham «esperà contra tota esperança»

En el quadre de les qualitats de la fe que sant Pau atribueix a Abraham, amb la fe, hi ha també l'esperança. «Esperant contra tota esperança, va creure» (Rm 4,18). Esperà amb la solidesa de la fe, contra tota esperança o deixant de banda esperances poc fundades. Esperà contra tota desesperança, fins arribar a ser pare d'una multitud de pobles.

«Abraham no va defallir», tot i que veia el seu cos, de gairebé cent anys, esmorteït (v. 19). Segons el Gènesi, Ismael va ser concebut quan Abraham tenia vuitanta-sis anys. Ell no va ser incrèdul davant la promesa de Déu (v. 20): sense fer-se un fanàtic, va *enfortir-se en la seva fe i «donà glòria a Déu»* (v. 20). «Estava del tot convençut que Déu és poderós per complir allò que ha promès». Per això, Abraham és feliç: perquè la fe ens introdueix en la vida de Déu: «ningú com tu no em fa feliç», diu el Salm 16,2.

La promesa arriba fins a nosaltres, creients del segle XXI, a qui Déu també compta la fe com a justícia: nosaltres que creiem en aquell qui va ressuscitar d'entre els morts Jesús, Senyor Nostre. La fe d'Abraham és, no només fronterera a l'esperança, sinó que, entre fe i esperança hi ha una mena de presència mútua, en virtut de la qual l'una és present en l'altra: qui creu, espera. Qui espera, creu que es complirà la promesa de Déu.

La fe dona glòria a Déu. Hem rebut la seva glòria —en concret, l'Esperit Sant— a través de Jesucrist i, ara, la hi retornem de la mateixa manera que Jesucrist glorifica el Pare. L'Esperit Sant és l'ànima d'aquest procés de glorificació de Déu. Déu ens ha donat a nosaltres l'Esperit del seu Fill i nosaltres li retornem aquesta mateixa «glòria».

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No cometis adulteri

El sisè manament vol protegir la sexualitat. A la nostra època tenim el perill de vendre la sexualitat com una mercaderia i, d'aquesta manera, treure-li la seva vàlua. La pública manca de vergonya destrueix el valor de la sexualitat. A Israel, la relació amb la sexualitat no era solament una qüestió de moral, sinó també d'espiritualitat. En la sexualitat, marit i muller hi veuen quelcom de la tendresa i fidelitat de Déu amb nosaltres els homes.

El sisè manament vol protegir el matrimoni dels perills als quals sempre queda exposat. Tractant-se d'aquest manament, la nostra actitud no ha d'ésser tant de mirar els altres ni de lamentar el nombre cada vegada més gran de separacions que hi ha. És un manament que em pertoca a mi. I en tal cas significa per a mi —expressat en positiu—: jo sóc fidel. Jo resto per a aquell company o aquella companya amb qui comparteixo la meua vida. No el considero com una possessió meua, però jo m'he vinculat a ell o a ella. Jo em prec a mi i a ell seriosament.

D'aquesta manera el sisè manament i els ensenyaments de Jesucrist en el sermó de la muntanya volen protegir la fidelitat recíproca de les persones, de l'home i de la dona. Jo sóc fidel. Jo visc per a mi i per al meu cònjuge. I sobre aquest fonament l'amor pot florir. I cada un pot fer en aquest amor unes arrels profundes que esdevinguin fructíferes per al cònjuge i per als fills. Si la meua parella veu la meua fidelitat, també la seva podrà créixer. I ens donem l'un a l'altre un puntal que podrà créixer àdhuc enmig de conflictes difícils.

He conegut molts matrimonis que resten agraïts del fet que en una crisi greu no s'han distanciat l'un de l'altre, sinó que han romàs en una fidelitat mútua. Quan les persones poden dir honradament de si mateixes: «jo sóc fidel», obren per a llur parella un espai de confiança i d'amor en el qual ambdós poden sentir-se en lloc segur i a casa seva.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

6. ✠ Diumenge II d'Advent. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.; beata Carme Sallés (Vic 1848-Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. Dilluns. Sant Ambròs o Ambrosi († 397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. ✠ Dimarts. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. Dimecres. Sant Restitut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Leocàdia

(Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; santa Valèria, vg. i mr.

10. Dijous. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev. mínim.

11. Divendres. Sant Damas I, papa (hispanic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.; santa Maria Meravelles de Jesús, vg.

12. Dissabte. Santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. saleses a Annecy (1610); Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustinà); beat Joan Maronion, prev. teatí.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

La sobreprotecció de los hijos

Una actitud familiar errònea frecuente es la «sobreprotección de los hijos». Ésta se da en familias que quieren tener a sus retoños entre algodones, para que no sufran ninguna penuria y no les falte de nada. Y así crecen niños carentes de la más mínima autonomía, que se sienten inválidos cuando tienen que actuar por sí mismos. Situaciones de ansiedad, angustia y pánico les acontecen cuando tienen que alejarse de los padres o de los cuidadores habituales para ir a casa de un amigo o de las colonias estivales (lo que en términos psiquiátricos se denomina «ansiedad de separación»).

Existen condicionantes muy diversos que inducen a la sobreprotección filial. Por un lado, pueden ser las propias vivencias de los padres, con sus recuerdos infantiles desagradables, que no quieren que se repitan en sus hijos. Así, los progenitores que han tenido a su vez padres excesivamente severos y represivos pueden actuar con sus hijos con una total relajación educacional y una autoridad largamente permisiva.

También encuentro casos de sobreproteccionismo —o mejor dicho: cariño mal entendido—, cuando el hijo tiene algún tipo de deficiencia física o mental. Y, por último, hay que tener presente, en algunos casos, que la aparente sobreprotección puede enmascarar un rechazo total del hijo.

Una situación educacional que genera frecuentes sentimientos de culpabilidad es intentar siempre que todos los hijos se eduquen igual. Y esto es un tópico que no puede llevarse a la práctica. Y no todos los hijos piden el mismo tipo de educación. Otra cuestión es que ofrezcamos a todos nuestros hijos una igualdad de oportunidades educativas, sin ningún tipo de discriminación. Pero, en la práctica, no seamos ilusos: a todos los hijos no se les educa igual.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

FRANCESC ROMA

Stop d'Advent

Els propers dies 15 i 16 de desembre (dimarts i dimecres), de les 19.30 a les 20.45 h, l'equip de l'església dels jesuïtes de Casp de Barcelona (Casp, 27) organitza una activitat que porta per títol *Stop d'Advent*, conduïda pel P. Francesc Roma, SJ, catequista i membre de l'equip. En cadascuna de les jornades es lliuraran textos per a la pregària per tal de combinar el silenci amb la música, i la paraula amb la contemplació. «I, per damunt de tot, intentarem ser realistes, tant en el llenguatge com en el fons», afirma el P. Roma, perquè «la gent descobreixi una nova forma d'interiorització, en la qual la música imprimeixi el seu segell».

Com hem de preparar el Nadal?

Per experiència sabem que el Nadal va envoltat d'un clima. Un clima que avui dia ha canviat molt familiarment i social. Penso que el primer que hem de fer és preparar l'Advent, perquè no hi ha Nadal sense Advent, com el pagès que prepara la collita. I, tot i que sembli quelcom molt subtil, és necessari que hi hagi més esperances que no pas expectatives.

En què consisteix i a qui va adreçada aquesta activitat?

A tothom que tingui fam i set espiritual, a tothom que vulgui digerir aquest saborós aliment del silenci, la pregària, la meditació. L'activitat és una barreja d'espais i de temps, on s'hi pugui combinar la participació interna i l'externa, el silenci i la paraula. I tot ben amanit amb bona música, d'autors que han plasmat en la música la seva fe.

Per què ens costa tant fer un stop, actualment?

Perquè vivim més pendents de la nostra agenda de reunions, de compromisos, de tasques concretes —que s'han de fer, no faltava més!—, que no pas d'aquesta altra agenda interna: reunir-nos amb nosaltres mateixos, i que la qualitat de vida supleixi la quantitat de coses.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Pastoral Familiar. Del 13 al 15 de novembre les delegacions de Família i Vida dels bisbats de Terrassa, Tortosa, Lleida i Sant Feliu de Llobregat van participar a les XXVIII Jornades de Delegats de Pastoral Familiar i Moviments i Associacions Familiars, organitzades per la Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola. S'hi va parlar de la urgència de l'educació i la necessitat que la família assumeixi aquesta responsabilitat, que correspon al seu dret, davant les ingerències que es produeixen des d'altres operadors que han de ser subsidiaris de la família. Entre altres aspectes, es va reflexionar sobre la subtil implantació, des de la legislació, de la ideologia de gènere, que defensa l'opció individual a triar el propi sexe o la personal orientació sexual.

Jornada de Formació per a preveres i diaques. Tingué lloc els passats dies 10 de novembre a Vilafranca i 17 de novembre a Sant Feliu de Llobregat, per a les dues vicaries de la diòcesi. Mn. Xavier Morlans continua aprofundint el contingut de l'objectiu diocesà d'enguany. Ha estat el moment per a la distribució de les dues primeres fitxes de treball.

Acompanyament pastoral dels seminaristes. El passat 11 de novembre, el bisbe Agustí es va reunir amb els rectors de les parròquies on estan col·laborant els 6 seminaristes ma-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada arxiprestal de l'Arxiprestat de Montserrat. El passat 15 de novembre van participar uns 125 col·laboradors de les 10 parròquies de l'arxiprestat a la taula rodona «Com vivim des de les Comunitats la crisi actual», moderada per Miquel Àngel Jiménez, i amb les intervencions del bisbe Agustí, del sindicalista Toni Mora, de Jordi Jorba, representant d'una entitat bancària, de la representant de Càritas Loli Polanco i de Mn. Josep Maria Fisa, de Justícia i Pau. La trobada, enfocada a mirar de donar resposta i a ajudar davant la crisi específicament des de l'àmbit parroquial, va tenir lloc al col·legi del Sagrat Cor de Monistrol de Montserrat. Com a conclusió, el bisbe Agustí i els preveres de l'arxiprestat van concelebrar l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Pere.

jors de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. La reunió va ser al Seminari Conciliar, amb la presència també del seu rector, Mn. Turull. D'aquesta manera es coordina la formació més acadèmica i la formació més pràctica que esdevé en les tasques pastorals a les parròquies, a fi d'aconseguir una formació més integrada amb la vida.

AGENDA

Trobada de Nadal de la Delegació d'Ensenyament. Dissabte 12 de desembre, de 10.30 a 13 h. Els mestres i professors de religió, i docents en general de la diòcesi són convocats a aquesta trobada en la qual es parlarà sobre la presència de l'assignatura de religió a l'escola pública i privada. Hi haurà també un moment

per celebrar l'Eucaristia i un refrigeri final. Col·legi Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat.

Vetlla de la Immaculada. 7 de desembre, 22 h. Organitzada per les delegacions de Pastoral de Joventut de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, porta per títol «Cada dia un sí», i serà una etapa més en el camí vers l'Aplec de l'Esperit del proper 22 de maig a Terrassa. Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, Barcelona.

Missa de cloenda del centenari de la Cooperativa Agrària Santboiana. 13 de desembre, 12 h. El bisbe Agustí

presidirà l'Eucaristia a petició d'aquesta associació de pagesos de Sant Boi, a les acaballes del centenari de la seva fundació.

FORMACIÓ

Reunió de la Unió Espiritual de Mares. 16 de desembre, 16.30 h. Començarà amb la missa i continuarà amb la conferència relacionada amb el tema d'aquest curs «Virtuts per anar creixent». Aquest dia anirà a càrrec de la germana Regina, osb, sobre la disponibilitat (Riera de Sant Miquel 1 bis, Barcelona).

Taller a la Cova de Manresa «Assumir el fracàs». 15-17 de gener. Conduït per Jordi Font, sj, vol oferir un major coneixement i comprensió, psicològic i espiritual dels petits o grans fracassos que sovint ens afecten, prenent com a model Jesús, que socialment va ser un gran fracassat, però de la vida i la mort del qual Déu en va fer brollar la Vida Nova. Informació i inscripcions: Telèfon 938 720 422, recepcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

Dos mesos de reciclatge a la Cova de Manresa. 17 de gener al 22 de març. Organitzat per la Cova de Sant Ignasi, conjuntament amb Cristianisme i Justícia, aquest reciclatge en teologia es farà des d'una doble matriu: la vigoria del «lloc sant», amb la seva espiritualitat ignasiana, i l'atenció a la realitat del s. xxi, plena de dificultats i oportunitats. Edició en castellà. Informació i inscripcions: Tel. 938 720 422, cmarcet@jesuites.net, www.covamanresa.cat.

CATEDRAL

Festivitat de la Immaculada. 8 de desembre, 12 h. El bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia dedicada a la Mare de Déu, a la Catedral de Sant Llorenç.

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: la transmisión de la fe (9)

No es una barbaridad que unos padres digan a su hijo: «Queremos que creas en Jesucristo, porque deseamos de todo corazón que llegues a ser plenamente persona humana». A mi entender, incluso lo hemos de decir y lo tenemos que saber explicar.

Damos por supuesto que el hijo, como todo el mundo, desea ser feliz. Y si es joven, tal vez con un ansia que le lleva al inconformismo, queriendo quemar etapas del normal desarrollo humano. Puede entender también, aunque no sea consciente de ello, que la felicidad venga de alcanzar y vivir todo aquello que su ser persona necesita y busca. Entonces, lo que los padres quieren decirle es que Jesucristo, el trato con Él y el intento de ser como Él, es la satisfacción de todas las necesidades y todos los anhelos de su persona. Por tanto su felicidad.

Así lo dice la encíclica *Caridad en la Verdad*, recordando el Concilio Vaticano II:

El evangelio es un elemento fundamental del desarrollo porque, en él, Cristo, «en la misma revelación del misterio del Padre y de su amor, manifiesta plenamente el hombre al hombre mismo» (n.º 18).

Sólo si pensamos que se nos ha llamado individualmente y como comunidad a formar parte de la familia de Dios como hijos suyos, seremos capaces de forjar un pensamiento nuevo y sacar nuevas energías al servicio de un humanismo íntegro y verdadero. Por tanto, la fuerza más poderosa al servicio del desarrollo es un humanismo cristiano (n.º 78).

Crear para ser feliz. Transmitir la fe, para contagiar felicidad.

Querriamos que todo el mundo entendiese este mensaje, creyentes y no creyentes. ¿Qué obstáculos hay para hacerlo entender? Por de pronto, uno bien difícil: que quien escuche no sea consciente de cuáles son las necesidades y los anhelos reales (auténticos) de su persona y, por tanto, que no llegue a sospechar cuál sería la felicidad verdadera. Por ello hablamos de que en la transmisión de la fe, hace falta siempre un momento —normalmente previo— de despertar, de abrir los ojos, de darse cuenta de cuál es la verdadera realidad humana. Desgraciadamente, en general, sólo con palabras no conseguimos dar este paso o provocarlo en quien nos escucha; tantas veces es la vida misma

la encargada de abrir los ojos, mediante crisis, tropiezos y fracasos. Ojalá nos desvelasen tan fácilmente los triunfos, los éxitos y los gozos humanos.

—No impide la fe el deseo de ser feliz, al contrario, es la condición.

—No impide la fe la búsqueda de la felicidad, sino el error en identificarla y en elegir el camino para alcanzarla.

—No impide la fe valorar todo lo humano y gozar de la vida, sino la resignación a no pedir y buscar más.

Uno piensa qué le pasaba por la cabeza a Jesús cuando en la montaña gritaba insistentemente a la multitud: «Bienaventurados..., felices...» (Mt 5,1ss.) Pero si sólo hubiese dicho eso..., habría tenido un éxito como el de la propaganda que nos llega saturada de promesas. Lo que resultaba incomprensible, e incluso escandaloso, era la segunda parte de sus frases.

Nosotros intentamos comprenderlo un poco más y, en todo caso, diremos bien convencidos: «amigo mío, feliz tú, si crees en Él».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat